

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

สุดสิ้นลงที่ธรรมธาตุ

ก่อนจึงหัน

รูปครูบาอาจารย์หลายๆ องค์อยู่นี้หายเจียบนะ ใครเอาไปเปลี่ยนอะไร เอามาคืนนะ รูปครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เป็นม้ามงคลอย่างยิ่งเอามาติดไว้พอชื่นตาชื่นใจ แล้วเอารูปหลวงตาบัวมาใส่แทนให้เอาหนีนะ หลวงตาบัวจะเป็นภาชีภาษาอะไร มีแต่ตื่นขึ้นมาก็กินจับๆ (เขาเอาไปแก้ไขอยู่คะ) ว่าอย่างนั้นซี เอาหนีมันไม่เหมาะ มีแต่เพชรน้ำหนึ่งอยู่นั้น เราดูรู้หมดครูบาอาจารย์องค์ไหนเป็นอย่างไรๆ น้ำสองมีน้อยมาก เพชรน้ำหนึ่งมีมากที่มาไว้นี้ รู้ทุกองค์ท่านเป็นอาจารย์ของเรา ที่ควรเป็นอาจารย์ท่านเป็นอาจารย์ของเราทุกองค์ สนิททุกองค์ลงมาโดยลำดับลำดับ คุณกันอย่างไรๆ นี้รู้หมด เราจึงบอกว่านี่เอ้อเหมาะแล้ว มีแต่เพชรน้ำหนึ่งทั้งนั้นละ

เพชรน้ำหนึ่งจะเป็นอะไรไปถ้าไม่ใช่พระอรหันต์นะ องค์ไหนๆ มีแต่เพชรน้ำหนึ่งทั้งนั้น แล้วเอาหนีนอีก ไปเอารูปอีตาบัวมาใส่หาอะไร ให้เอาอันนั้นมาแทนนะ ให้เอาอีตาบัวหนีน เอามาไว้ทำไมอีตาบัวนั้น เข้าใจไหมละพูดอย่างนี้ อีตาบัวๆ มันมีเคล็ดลับอันหนึ่งอยู่นั้น อยากรู้ก็เอาครูบาอาจารย์มาไว้ที่นั่น รูปเราจะบรรยายอย่างไรๆ ก็เคยบรรยายให้โลกฟังกว้างขวางอยู่แล้ว ครูบาอาจารย์ทั้งหลายเหล่านั้นไม่ได้มีมากมายที่จะออกประกาศอย่างกว้างขวางให้เขาได้เห็นงามตาใจชื่นอกชื่นใจเขาบ้าง เพชรน้ำหนึ่งเหล่านั้น ให้เปลี่ยนนะ อะไรที่เอามาติดๆ เหล่านี้ต้องมีความหมายๆ ทั้งนั้นละ อย่างที่เอามาเพชรน้ำหนึ่งความหมายม้ามงคลอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรเอาหนีนไปเลย เราคุ้นกับครูบาอาจารย์เหล่านี้มามากต่อมากนะ ที่มาติดไว้คุ้นกันหมด แก่กว่าเราอ่อนกว่าเรารู้ สนิทกันหมด

รูปหลวงตาบัวบวชใหม่ รูปอีตาบัวกำลังจะตายสองสามวันนี้ นี่บวชใหม่ ท่านบวชมานานแล้ว เฒ่าแก่จวนจะตายสองสามวันนี้ ว่าอะไรก็จะเป็นอะไรไป เรารู้ว่าเราเราไม่ได้ถืออะไรกับใครเหมือนใครนะ พูดอะไรนี้ผ่านเจียบๆ เป็นลมไปเลย ไม่พอมืออะไรจะมาเป็นเสนียดจัญไรต่อเรา หรือเป็นมงคลต่อเราคำพูดอย่างนี้ พูดเล่นก็ไม่มีอะไร ถ้าพูดจริงก็อย่างนี้เป็นนะ ถ้าพูดจริงออกมาบ้างๆ นี่เป็น เป็นแน่ๆ ถ้าพูดเล่นเด็กเขาก็พูดได้ เราก็พูดได้ไม่มีอะไร พูดได้ทุกเล่ห์ทุกเหลี่ยมร้อยสันพันคมพัดกับกิเลส ไม่เช่นนั้นกิเลสไม่มันเสีย อุบายวิธีการของธรรมต้องพลิกร้อยสันพันคม

วันนี้จะไปไหนน้า เอาของไปแจกวัดไหนน้าที่วัดขาดแคลนนะ ไม่มีอะไรละทุกวันนี้มีแต่ความเมตตาเต็มหัวอกกระจายออกทั่วแดนโลกธาตุ แต่ก่อนไม่เคยคิดไม่เคย

เป็น บทเวลามันเป็นแล้วเป็นเอง เพราะฉะนั้นคำพูดคำจาของเราจะดูว่ากล่าวอะไรๆ ไม่เป็นภัยว้างั้นเลย เพราะไม่ได้เป็นพิษออกจากหัวใจ ถ้าพูดอย่างสะดุดใจจริงๆ แล้ว เป็นได้ จะว่าอวดหรือไม่อวดก็ตามเคยเป็นหลายหนแล้วเรา ครูบาอาจารย์ก็ เหมือนกัน พูดอะไรปั๊บมีเรื่องจะมาแสดงในเร็ววันไม่นาน คือมันสะดุดจิตปั๊บแล้ว ออกเป็นความจริงทั้งนั้น

เช่นอย่างอยู่กุฎิเราไปปลุกอ้อยให้โยมแม่ ตอนนั้นโยมแม่ป่วยเป็นอัมพาต แล้ว ยานี้เข้ากับอ้อยดำ เราจึงเอาอ้อยดำมาปลุกไว้ เพื่อได้ช่วยหรือได้ใช้ในภายหลังแม่โยม มารดาผ่านไปแล้วก็ตาม เรามาปลุกไว้ พอลงมานี้เลยเดินเข้าไปดูตะวันออกกุฎิ แต่ ก่อนต้นไม้ไม่สูง เตี้ยโล่งไปหมด ถ้าพูดแบบสะดุดใจเป็น เป็นได้ เพราะเราก็ไม่ได้อวด เราเป็นมาตลอด เอาอ้อยดำมาปลุกให้โยมแม่ แต่นี้เรายกมาเพียงเอกเทศนะ ที่มัน สะดุดใจออกกวากวักๆ นี่ก็เอาอ้อยดำมาปลุกให้แม่สวยงามมากที่สุดทีเดียว เอาช่อมันนะช่อ อ้อยดำที่เขามาผสมยา เราเลยให้เขาเอามาเป็นช่อๆ มาปักไว้ ปักแล้วเอาน้ำรดเอาปุ๋ย อะไรๆ ใส่แล้วขึ้นสวยงามมากนะ

แล้วอยู่ๆ หนูมาทางแหลหหมดเลย หนูมาทางอ้อยที่ปลุกอย่างสวยงาม เขียว ชุ่มมะ “มันอย่างไรกันนี้ ปลุกอ้อยดำไว้สำหรับโยมแม่เรา หนูมันมากัดหมด แมวไป ไทหนเหอ” นี่เรารู้ว่านะ “แมวไปไหนวะเหอ ในวัดนี้ไม่มีแมวเหอ” ว่าเท่านั้นละ ก่อน หน้าไม่นานนัก ลักเดียว “อ้าวๆ” มาจากไหน มาแล้วผ่านมานั้น ได้ให้หมู่เพื่อนไปดู แมวสีเหลืองเขาเรียกแมวค่านะ “อ้าวๆ” ผ่านมานี้ มาจากสวนอ้อย เรารู้ว่าตอนบ่าย แล้วพอสีโมงแมวตัวนี้ก็มา ไม่เคยเห็นแมวตั้งแต่สร้างวัด เป็นอย่างนั้นละ จากนั้นแล้ว ไม่เห็นอีกเลยนะ

สอนมัน “กูพูดหามึงเฉยๆ พูดเพื่อขู่หนู หนูมันมากัดอ้อยกู หนูก็หนูวัด แมวกัด แมววัด มึงอย่ามาทำลายกันนะ ให้ไปเสีย กูรู้แล้วว่ามึงมาเพราะกู” มันก็ผ่านมานี้ มัน “อ้าวๆ” ออกจากนั้นก็มานั่งอยู่ศาลานี้ แต่ก่อนยังไม่ปลุกอะไร เสียง “อ้าวๆ” มา เลยให้หมู่เพื่อนมาดู ที่เราเรียกหาแมวเมื่อเร็วๆ นี้มาแล้วนะ มาจริงๆ ผ่านมาสวนอ้อย มันแปลกอยู่ ถ้าพูดด้วยความสะดุดใจเป็นจริงๆ ถ้าพูดธรรมดาที่ไม่มีอะไร พูด ธรรมดาๆ ไม่มีอะไร ถ้าพูดด้วยความสะดุดใจปั๊บเข้าไปแล้วเอาละเกิดแท้ๆ

อยู่ห่วยทรายก็เหมือนกัน ไปอยู่นั้น ๔ ปี คือเอาหมอนแขวนไว้เป็นพวงใหญ่ๆ หนูไปกัดหมอนขาดลงมาแล้ว หมอนตกมามากัดหมอนอีกละ มันกัดเชือกที่ผูกหมอน แขวนเอาไว้ มันอย่างไรมันไปกัดได้ กัดแล้วมันก็มากัดหมอนอีก โอ้ย เกลือ่นไปหมด เลย เราเดินจงกรมตอนเช้า เณรวิ่งเข้าไป “มาอะไรเณร ดูตาสีตาลานมานี่นะ” เรารู้ว่า

อย่างนั้น “ครูอาจารย์ว่าให้หนูมากัดหมอน ว่าแมวไปไหน มาแล้วนะแมวมาแล้ว หมอบอยู่ที่ตุ่ม” ไปดูเห็นจริงๆ หมอบอยู่ไหน เราก็เลยไปสอนแมว “กูว่าให้สู้กูขูหนูเฉยๆ กูไม่ให้ทำอะไร มากี่มาได้แต่อย่าไปกัดหนูนะ”ว่าเดี๋ยวนั้นตอนเช้า พอตตอนเย็นแมวกี่มา แนะก็แปลกอยู่นะ

เรามาดูตุ่มหมอนขาด ติดกันสองวันสามวันเราเลยไปบอกมัน “ไม่ต้องมาเผ่าก็ได้ละที่นี่ ให้มีงเดินฉากไปตามทางจงกรมของพระ เดิน“อ่าวๆ” ให้หนูมันกลัวแล้วมันก็ไม่กัดหมอน” เขาก็ “อ่าวๆ” กลางคืนนะ ขบขันดี ตั้งแต่นั้นก็ไม่มากัดอีก แต่สำคัญตอนเช้าที่หนูกัดหมอน ตอนเย็นแมวมาหมอบอยู่ไหนแล้ว เราเรียกโวกวกหาแมว แปลกอยู่ มันหากมีถ้ำมันสะดุ้งในจิตแล้วเป็น ถ้าพูดธรรมดาๆ ไม่เป็นอะไรก็ตามถ้ำมันสะดุ้งในจิตแล้วออก....เป็น

หนูมากัด เรียกหาแมว ห่างกันประมาณชั่วโมงแมวมา โอ้ แมวใหญ่ เขาเรียกแมวคำเหลืองๆ เสียงมัน “อ่าวๆ” เรานั่งอยู่ศาลาให้พระมาคอยดูแมวตัวนี้ละ เราเรียกหามันตอนก่อนหน้านี้ประมาณชั่วโมงหนึ่ง นี่มัน“อ่าวๆ” มาที่สวนอ้อยนะเสียงมันคอยดูมันจะโผล่มานี้ละ มันก็โผล่ออกมาจริงๆ มากี่ได้สอนเลย “มีงอย่ามากัดหนูนะ กูเรียกหา มีงเฉยๆ” เจียบ ตั้งแต่นั้นมามันก็ไม่มา แมวไม่มาอีก

พอหนูมากัดอันนี้อีกเอาอีกนะ ที่แรกเอาอันนี้เสียก่อน พออ้อยขึ้นมาก ๆ แล้ว “โถ อ้อยสวยงามเหลือเกิน หนูที่มันมากัดอ้อยตายแล้วเหอ” พอคำวันนั้นมันพาดสวนอ้อยแหลกหมดเลย ยังไม่ตายความหมายว่าอย่างนั้น ขบขันดี มันถางเอาจริงๆ แล้วแมวกี่มา ตั้งแต่นั้นมาไม่เห็นอีกนะแมว ตั้งแต่สร้างวัดก็ไม่เคยเห็นแมว ก็มีวันนั้นที่หนูมากัดอ้อย เราเรียกหาแมวแล้วแมวกี่มาวันนั้น มา “อ่าวๆ” จากนั้นมาเราก็สอนมันไม่ให้มันกัดหนู “สูจะไปไหนก็ไปเถอะในวัดนี้ แต่มีงอย่ากัดหนูกูเท่านั้นพอ” มันก็ไม่กัดนะ กลางคืนมัน “อ่าวๆ” อยู่ตามนี้ มันแปลกสอนได้เหมือนคน แมวใหญ่

เราพูดนี้ไม่ได้หมายถึงว่าเราจะโอ้อวดเรานะ แต่หลักเหตุผลมันมาตามกฎตามเกณฑ์เราก็เล่า เช่นอย่างแมว พอมันมากัดอ้อยเท่านั้น มันไปไหนวะแมว มาช่วยหน่อย หนูกัดอ้อย บ่ายสี่โมงแมวกี่มา อยู่วัดห้วยทรายก็แบบเดียวกัน ไม่เคยเห็นแมวเลย เราก็สอนมันเหมือนกันไม่ให้มันกัดหนู กลางคืนมันร้อง “อ่าวๆ” ตามทางจงกรมอยู่ ร้อง “อ่าวๆ” แมวใหญ่ เดียวนี้ไม่เห็นอีกนะ เจียบเลยตั้งแต่นั้นละ ตั้งแต่มันกัดอ้อย

ครูบาอาจารย์องค์สำคัญๆ ภายในใจส่วนมากเป็นเพชรน้ำหนึ่ง ท่านแสดงอะไรออกมาเป็นนะ อย่างหลวงปู่มั่นเป็น เป็นเด็ดขาด ไม่คลาดเคลื่อน พูดถึงเรื่องอะไร เดียวเรื่องนั้นมา อย่างนั้นละ

พ่อแม่ครูจารย์มั่นถ้าเราไปทางไหนแรมวันแรมคืนมาท่านจะสังเกตนะ หรือไปอยู่ที่ไหนห่างกันประมาณ ๑๒-๑๓ กิโลเมตร เวลามาหาท่านท่านจนจำได้ ญาติโยมเขาเอาของเต็มล้อ ๆ มา ของขบของฉั่นอะไรภูธธาตุนั้นของท่านเอามาเต็มล้อ ๆ เขามาส่งแล้วเขาก็ไป เราก็มารองเรา ไม่รู้จักกัน สุดท้ายท่านก็รู้จักได้ กลับมาอุดรสั่งเลย เราเป็นคนสั่งเขียนรายการเรียบริ้อย มอบให้เขาไปหาของตลาดที่ถูกกับธาตุกับขันธพ่อแม่ครูจารย์มั่น อะไรที่ถูกกับธาตุกับขันธก็เราดูอาหารถวายท่านอยู่ทุกวัน จดไว้เรียบริ้อยแล้วให้เขาไปเอาตลาดอุดร เพราะเราไม่ไปอยู่วันหนึ่งวันเดียว หลายวันกว่าจะกลับ ฟาดเป็นเซ่ง ๆ ๆ เลย

เราไปอำเภอพรรณนา อำเภอพรรณานี้ต้องได้ขึ้นล้อขึ้นเกวียนไป ไม่มีรถแต่ก่อนนี้ เดียวนี้มี ไปถึงนั้นแล้ว จะทำอย่างไรพวกล้อพวกเกวียนไปมาก ๆ ท่านเห็นท่านจะดูเรา ไม่ใช่อะไรละดูเรา เอาของไปเต็มล้อใหญ่ ๆ เขา ต้องไปถึงไม่ใช่เวลาท่านออกมา เช่นเวลา ๔ โมงท่านมาปิดกวาดตามนี้เหมือนพระทั้งหลาย เวลานั้นเราไม่ไปเรารู้อยู่แล้ว จนค่า ๆ ๕ โมงเราจึงต่อม ๆ เข้าไป ขนของออกจากนี้ไปใส่อันนั้นไว้เรียบริ้อย ถมทางล้อทางเกวียนไม่เห็นเลย ไม่ให้เห็นรอยล้อรอยเกวียน ท่านเห็นจนได้เห็นไหมละ คนใจกับคนฉลาดมันต่างกัน

“อันนี้รอยล้อมาอย่างไร” ท่านว่า ท่านเห็นรอยล้อ ถมหมดนะ บอกพระบอกเถรธม ไม่ใช่ธรรมดานะ เพราะของเอาไปมาก “นี่รอยล้อมาอย่างไร” ทางนี้ก็ตอบ “อ้อ เมื่อก่อนนี้มาจากพรรณนาเห็นแก่นขนุนดี ๆ ก็เลยเอามาหน่อย” ขนุนใหญ่ละท่านคงว่า ท่านเห็นเราเคยทำอย่างนั้น ท่านนึกในใจคงแก่นขนุนใหญ่ละ ท่านโอ้อฉลาดมาก

หลังจั้งหัน

วันนี้ไปเยี่ยมท่านอุทัยทางโคราช เขาใหญ่ ท่านก็ไม่ว่าอะไรละ ท่านไม่เป็นสัญญาอารมณ์อะไรกับการอยู่การกิน นักปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมแล้วท่านก็ไม่สนใจเราเคยเป็นมาแล้วนี่ ไปอยู่ที่ไหนไม่เคยคิดเรื่องการอยู่การกิน ที่ไหนจะสงบที่ไหนจะมีน้ำสำคัญมาก อยู่สบายเลย แต่เราก็อวดคิดสงสารไม่ได้ ความสงสารพูดจริง ๆ แต่ก่อนก็มีธรรมดา ตอนแก่มานี้ โอ๊ย ครอบโลกธาตุ ความเมตตาความสงสาร พอตื่นนอนบ๊ีบจิตมันจะหมุ่นของมันออกทั่วโลกธาตุ วันไหนจะไปไหน ๆ คิดเอาไว้

(ท่านอาจารย์อินทร์ถวายเป็นหัวหน้าถวายที่ดินหน้าวัดแต่องค์หลวงตา ทั้งหมด ๒๑ ไร่ คิดเป็นเงิน ๔ ล้าน ๒ แสนบาท) เราไม่ได้มาแบกที่ดินนี้วะ (เขาซื้อไว้ถวายหลวงตาเรียบริ้อยแล้ว ที่คอกวัวหน้าวัดครับ) คนจะถวายที่ถวายวัดมากต่อมาก เรารับไม่ได้ละ คือรับต้องให้พระไปอยู่ ๆ ไปที่ไหนถวายทั้งนั้น ถวายที่วัด (วัดป่าบ้านตาด ประมาณ ๕๐๐ ไร่แล้วครับ) ถวายเรื่อยอย่างนี้แหละ ไปที่ไหนเขาถวายวัด ๆ แต่เราไม่

รับ ถ้ารับตรงไหนก็ต้องหาคนไปอยู่ เช่นอย่างวัดอาจารย์เจ็ยะให้อาจารย์เจ็ยะมาอยู่ที่ ปทุมธานี อาจารย์เจ็ยะล่องไปแล้วก็มีคนอยู่แทน อย่างนั้นละถ้ารับแล้วก็เป็นอย่างนั้น วัดท่านจันทร์นี่ก็เหมือนกัน ท่านจันทร์ กาญจนบุรี วัดเสือ เขามาถวาย เราก็ดูทางแถวนี้ ไม่มีวัดกรรมฐานก็เลยรับให้ เราปรึกษากับท่านจันทร์ท่านก็พอใจรับให้ เพราะท่าน จันทร์เคยเป็นพระวัดนี้มาอยู่ตั้ง ๖ ปี ๗ ปี พอบวชแล้วมาอยู่ที่นี่ ๖-๗ ปีข้อวัตรปฏิบัติ เรียบ ไปเล่นกับหมูกับหมากับเสือแล้วจะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ จิตมันอาจจะเปลี่ยนแปลง ไปก็ได้

(เขาใหญ่อาจารย์อุทัยก็ใช่ เขาถวายหลวงตา ๗๐ ไร่ หลวงตาจัดอาจารย์อุทัยไป ดูแล) อย่างนั้นแหละถวายที่ไหน เราดูที่นั่นมันว่างไม่มีพระกรรมฐานเลย เราดูที่นั่นว่าง หมด ตอนจะรับก็เลยเรียกท่านอุทัยมาปรึกษา ท่านก็พอใจมาอยู่ให้ ที่แรกท่านอยู่ภูว ดี ๆ นะ ถ้าภูวเฉพาะท่านดี แต่ประโยชน์ส่วนรวมน้อย ก็เลยเอามาตานี้เสีย ท่านอุทัย ก็ร้อยกว่าไร่ละ (๑๓๐ ไร่ครึ่ง) อย่างนั้นละเขาถวายเรื่อย ถวายที่ไหนก็ต้องหาคนมา อยู่ ไม่ใช่รับส้มสี่ส้มห้าเราไม่เอา

(กระดาดติดครบ ยังไม่ออก) ไม่ออกก็ช่างหัวมันเถอะ ไม่สนใจกับหัวมันแหละ เป็นอะไร ๆ ก็แล้วแต่ เฒ่าแก่มาแล้วไม่สนใจกับอะไรละ ถึงกาลเวลาที่ตีตีผิงเท่านั้นละ เราพูดจริง ๆ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เราจะไม่กลับมาเกิดอีกตลอดอนันตกาล พูดชัด ๆ เสีย การประพฤติปฏิบัติธรรมได้ผลสมบูรณ์แบบ จะไม่กลับมาเกิดอีกแล้วแน่ อยู่ในหัวใจ ขาดไปหมดเลยโลกสมมุติ สามโลกธาตุนี้ขาดหมด ยังเหลือแต่ธรรมธาตุ เท่านั้น เรียกว่าธรรมธาตุ

เวลายังมีชีวิตอยู่ก็ด้วยความเมตตาละว้างว้างนี่ เราไม่มีอะไร สำหรับเราหมด ทุกอย่าง หมดแล้วงานของเรา หมดงานพุทธศาสนา เรียกว่าหมดงาน ไม่มีงาน งานแก กิเลสไม่มี งานนอก ๆ ก็อย่างนั้นละไปนั่นไปนี่ไม่ถือเป็นสำคัญยิ่งกว่างานแกกิเลส แก กิเลสนี้ แหม ลำบากลำบากมากแทบเป็นแทบตาย นั่งจั่นกันแตกของง่ายเมื่อไร นั่นละ ได้ผลสมบูรณ์ ไม่มีอะไรที่จะทำอีกแล้ว งานจิตของเราหมด ทุกอย่างไม่มีอะไรแล้ว จิต ที่เกี่ยวข้องกับกิเลสไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง

พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ตายแล้วไปเลยไม่ต้องกลับมาเกิดอีก ชาตินี้เป็นชาติ สุดท้ายของเรา การจงป่าช้าเกิดตาย ๆ นรกสวรรค์พรหมโลกที่ไหนมันเกี่ยวขึ้นเกี่ยว ลงเป็นสัตว์เดรัจฉานสัตว์ทุกประเภทมันไปเป็นหมดละ อันนี้ตัดตอนเข้ามาด้วยอำนาจ แห่งความดี สร้างความดีมากเข้า ๆ ก็ตัดสิ่งที่เลวออก ๆ มีแต่ของดีรวมตัวเข้า ๆ รวมสุด ยอดแล้วก็ป็นธรรมธาตุ จิตนี้เป็นธรรมธาตุ ไม่มีการที่จะหมายว่าไปเกิดที่ไหนไปตายที่ ไหนไม่มี หมด สิ้นสุด สมมุติกับวิมุติขาดกันเรียกว่าสะบั้นไปเลย ไม่มีอะไร อยู่อย่างนี้

ก็อยู่กับโลกกับสงสารก็ทำไปอย่างนั้นละ ที่จะทำให้เราเราไม่มี เราบอกตรงๆ ไปไหน ไปนั่นๆ เพราะอำนาจแห่งความสงสารนะไม่ใช่อะไร เดี่ยวไปนั่นเดี๋ยวไปนี่อยู่อย่างนี้ ที่ จะให้อะไรเพราะเราไม่มี เราบอกไม่มี หมดแล้วงานทุกอย่าง เราบ้ำเพ็ญในศาสนา มา สูดสิ้นลงที่ว่าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นธรรมชาติ หมดในจุดนี้แหละ

นี่ละการบำเพ็ญธรรม พระพุทธเจ้าเองเป็นผู้สอน ดำเนินตามพระพุทธเจ้าจะไป ไหน มันก็ต้องไปตามนั้น พูดอย่างนี้เราระลึกได้ว่าบวชที่แรกตั้งใจ บวชนี้เราจะปฏิบัติ ธรรมวินัยให้เคร่งครัด เวลาได้สึกลงไปด้วยกรรมใดก็ตามเราจะไปสวรรค์ มันหากคิด บ้าๆ ของมันนะ ไปสวรรค์ดีกว่ามนุษย์ เราไม่เคยเห็นแหละสวรรค์ก็ดี ไปสวรรค์ก็ยังมี มา เกิดอีก ไปพรหมโลก ไปพรหมโลกนานก็จริงแต่ยังมาเกิดอีก ที่ไหนไม่เกิดละ นิพพาน เหนอ นิพพานหรือปึกปู้บเลย เอนิพพานไม่ต้องกลับมาเกิดอีก

จากนั้นมาความเพียรนี้หมุนตัวเลย หมุนตัวเพื่อจะไปนิพพานให้ได้เป็นพระ อรหันต์ในชาตินี้ เอาจริง ๆ จัง ๆ เสียด้วยนะ ทำอะไรไม่หละๆ แหละๆ เอาจริงเอาจัง ฟาดเสียเท่าไรไม่ถามหาพระนิพพานแหละเดี๋ยวนี้ ธรรมชาติกับนิพพานคืออะไรอัน เดียวกัน ธรรมชาติกับนิพพานอันเดียวกัน เรียกว่าธรรมเที่ยง อยู่เหนือ อนิจจัง ทุกข์ อนาคตตา โลกแปรปรวนอยู่เหนือหมดเลย เข้าใจเอานะพี่น้องทั้งหลาย

ถึงเวลาพูดก็พูดเสีย เวลาไม่พูดก็ไม่พูด นี่แทบเป็นแทบตายในการปฏิบัติธรรม ของเล่นเมื่อไร บวชเป็นพระว่าจะไม่ทำอะไรทำนาการซื้อการขายเหมือนโลกเขาจะสบาย โห้ย ไม่ได้สบายนะ งานของธรรมละเอียดกว่าโลกเป็นไหนๆ หาความสะดวกไม่ได้เลย ฆ่ากิเลสไม่ใช่อะไร ถ้าว่าเรียนก็เรียนจริงๆ เรียนก็เรียนเพื่อฆ่ากิเลส ออกจากนั้นก็เข้า ป่าปึงเลย ไปภาวนาไปคนเดียว พ่อแม่ครูจารย์ก็เสริมด้วย เวลาเราไปเราจะลาท่านไป ไปทางไหนๆ ก็ตามคราวนี้คิดว่าจะไปทางนั้นๆ ท่านบอกว่าเออดี แลวนั้นดีอยู่ ท่าน เคยไปหมดแล้ว ท่านไปก็องค์ ไปองค์เดียว เอ้อขึ้นทันทีเลย ท่านมหาไปองค์เดียว ใคร อย่าไปยุ่งท่านนะ เพราะฉะนั้นการเที่ยวกรรมฐานเราจึงเที่ยวแต่องค์เดียวตลอดเลย ไม่ได้เอาใครเป็นเพื่อน เป็นกับตายป่าช้าอยู่กับเราเท่านั้นพอ จากนั้นมาแล้วก็วอกๆ จะ ตายเมื่อไรก็ตาย เราไม่เคยสนใจกับเรื่องความเป็นความตาย มีน้ำหนักร่วมกัน พอ เรียกว่าพอ พอทุกอย่าง จำเอานะทุกคน เอาละพอ ทีนี้จะให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ